

Pēc Viestura Kairiša filmas "Melānijas hronika" noskatīšanās.

Mūsu skolas 8.un 9. klases skolēni Cēsīs Vidzemes koncertzālē apmeklēja Viestura Kairiša filmu "Melānijas hronika", kura stāsta par 1941.gada deportācijām. Filma atstāja uz skolēniem lielu iespaidu. Vēl ilgi literatūras stundās runājām gan par Melānijas Vanagas grāmatu "Veļupes krastā", pēc kuras Viesturs Kairišs veidojis filmas scenāriju, gan par filmu, gan par tā laika notikumiem. Devāmies uz Liepas staciju nolikt svecītes deportēto piemiņai.

Daži fragmenti no 8.a klases skolēnu domrakstiem.

Roberts: "Es nezināju, es pat nenojautu, ka tas bija tik briesmīgi. Tik grūti un šausmīgi. Es priecājos, ka neesmu dzimis pirms 1941.gada. Es domāju par to, cik dažādi ir cilvēki – cik ļauni, bet arī cik ļoti labi. Pēc filmas kādu laiku dzīvoju ar dīvainu sajūtu. Grūti to izteikt vārdos. Pavisam nesvarīgas kļuva ikdienas lietas. Sapratu, ka ir kas daudz lielāks par ko domāt."

Elīna: "Redzēju, ka filmas laikā daudzi skatītāji bija ļoti aizkustināti, citi raudāja. Mums ir bijuši ļoti izturīgi senči."

Viktorija: "Filma bija ļoti smaga un ļoti skumja. Pēc redzētā saprotu, cik labā laikā es dzīvoju. Es gribu dzīvot godīgu un laimīgu dzīvi, bez vardarbības. Pēc filmas noskatīšanās šķita, ka katra minūte, ko es dzīvoju, ko elpoju, nes līdzī dīvainu aukstumu, sāpes sirdī par tiem mūsu cilvēkiem, kuri pārcieta filmā redzētās šausmas. Filma nedod mieru – kāpēc tā bija jānotiek?"

Annija: "Pašnāvības, 400 gramu maizes dienā, mātes nogalina savus bērnus... Tas ir neticami, bet to piedzīvojuši pavisam nesen mūsu vecvecāki. Es tiešām neko no tā visa nezināju. Es nezinu, vai es būtu tik stipra kā Melānija. Paldies viņai par to, ka uzrakstīja! Paldies režisoram Viesturam Kairišam par filmu!"

Karīna: "Kad biju mazāka, vecāki man stāstīja par Sibīriju un izsūtīšanu. Toreiz neuztvēru to nopietni. Kādas muļķības!? Tas nevar būt. Izrādās, ka var. Filmu skatīties bija ļoti, ļoti grūti. Es domāju par sevi? Vai es izdzīvotu? Domāju, ka esmu stiprāka par saviem vienaudžiem, jo darbojos jaunsargos. Citi domā, ka mēs esam nejutīgāki. Teikšu godīgi, es filmā raudāju.. Viņi pēdējo reizi apskāvās, ieskatījās viens otram acīs un... nekad vairs nesatikās. Nē, satikās, viņu pirkstu gali saskārās pratināšanas protokolā. Lieliska filma - mums, jaunajiem, ir ko domāt."

Paldies Viesturam Kairišam un visai filmas komandai par dāvāto sirdsizglītības stundu!!

8.a klase Liepas stacijā pie deportētajiem veltītā piemiņas akmens nolika svecītes.

1.rindā (no kreisās): Kirils, Artjoms, Niks. 2.rindā: Viktorija, Annija, Karīna, Lora, Elīna, Jana, Anete.

Skolotāja Inese Lāce